

ARTESANS

Construccions col·lectives de l'espai social

art i educació Jordi Canudas, **espai públic i dispositius mòbils** Santiago Cirugeda, Makea, Straddle3, Todo por la Praxis, **disseny útil** Curro Claret, **cartografies col·laboratives** Guifi.net / Efraín Foglia, Iconoclastas, Mona Fawaz / Ahmad Gharbieh / Mona Harb, Stalker / Primavera Romana, Torolab, **crítica social** Núria Güell

Projecte a cura de Ramon Parramon
en **col·laboració** amb Maral Mikirditsian i Laia Solé.

Artesans i construccions col·lectives

En un moment en què hi ha una saturació de coses, objectes i artefactes és important reflexionar sobre el valor que tenen, com s'han construït, l'ús que en fem per a la nostra activitat quotidiana i en quina mesura els compartim. Aquesta exposició porta per títol "Artesans" per dues raons primordials. La primera és el contenciós històric entre l'art i l'artesanía que integra la tensió polaritzada entre el concepte i la construcció, entre la genialitat i l'ofici, entre l'efecte i la persistència, entre la inutilitat i la utilitat pràctica, entre el que és sublim i el que és quotidià, entre l'elitisme i allò popular.

Aquesta escissió batallada i accentuada amb els anys troba, també en l'àmbit acadèmic, un espai de disputa entre les belles arts i les arts i oficis, entre la investigació especulativa i la investigació aplicada. Un debat que pren especial interès quan molts dels creadors reprenen aspectes propis de la tradició artesana com són el domini de la tècnica, la recuperació de la proximitat vers la matèria sobre la qual es treballa, la meticulositat en el procés, l'autoconstrucció, l'autogestió, la funcionalitat i la replicabilitat de les coses.

Aquest és un element important que suposa que les maneres de fer i el que es fa pot ser après i reproduït per altres persones. Tant art com artesanía poden semblar dos conceptes desfasats en aquesta contemporaneïtat sobreproductiva en què l'ús de les coses tendeix a banalitzar-se i on la feina té

una relació directa amb l'eventualitat, la transitorietat i no tant amb el procés d'aprenentatge i la fidelitat cap a un ofici o una empresa. Confrontar-los i complementar-los té l'objectiu de recuperar valors amb sentit en l'actualitat.

I aquesta és la segona raó del títol, en al·lusió al llibre *El artesano*¹, des del qual Richard Sennett analitza i amplia el concepte d'artesanía cap a una sèrie de pràctiques i professions actuals, sempre amb referències històriques continuades i amb una vocació del treball ben fet com a objectiu per se. D'aquí, i per orientar-ho a l'exposició, extraïem la idea que la gent pot aprendre de si mateixa a través de les coses que produeix, posant en relació la cultura material i l'espai. En aquest cas, la idea d'"Artesans" fa referència al fet que tots els projectes que s'hi presenten es basen en una experiència de construcció material o immaterial, que combina aspectes fonamentats en el treball col·lectiu, la transmissió de coneixement i la relació amb el territori o espai social.

Es complementa amb el subtítol "**Construccions col·lectives de l'espai social**" per tal d'incidir en processos socials autogestionats que activen estratègies col·lectives, construeixen xarxes i cerquen sistemes alternatius per als ciutadans, amb relació a pràctiques creatives o mitjançant aquestes. Una de les experiències contemporànies que més clarament ha provocat transformacions en el context social, polític i cultural és el conjunt de pràctiques que

construeixen eines i tecnologies informàtiques fonamentades en el codi obert. Un mecanisme basat en el fet de compartir els resultats i els processos, i en el qual les fites assolides per un grup o un individu són alhora punts de partida per a uns altres. Una successió encadenada d'elements en els quals es barreja la creativitat, l'habilitat i la producció material, construïda i consumida des de l'experiència compartida.

Des de la doble articulació complementària entre **artesanía** i **codi obert** s'afronten una sèrie de qüestions a partir de la connexió entre ciutadania, pràctiques creatives i processos que incideixen en l'espai social:

Es pot dissenyar i construir la ciutat amb la lògica de la creativitat compartida? Com s'articula un projecte col·laboratiu i qui hi pot participar? Autosuficiència, corresponsabilitat, pràctiques alternatives... quines són les relacions que podem establir amb altres pràctiques més institucionalitzades? Pot la crítica social esdevenir una eina de transformació? De quina manera es poden generar noves pràctiques culturals? Com poden transformar l'espai social? Es poden generar alternatives als models econòmics actuals des de la perspectiva de la creativitat aplicada?

L'espai i els projectes

El projecte expositiu s'ha fet des de la selecció d'una sèrie de treballs, tots ells vinculats a ACVic Centre d'Arts Contemporànies en diferents moments i àmbits de la seva tasca centrada en la relació entre art, educació i territori. Consisteix en una rearticulació tematitzada a partir de projectes que han format part de la programació (expositiva, educativa o de producció). Des d'aquesta selecció, s'articula un espai expositiu que és alhora magatzem, taller i lloc de debat, en el qual en el transcurs de l'exposició s'hi desenvolupen algunes activitats. Una exposició que fa referència a processos de creació i socialització que habitualment no són visibles, però que condicionen el sentit i l'existència dels projectes que s'hi presenten. Tots ells responen a una idea de creació col·lectiva, de projectes complexos que són alhora activadors de processos, catalitzadors d'idees i propositivament reproduïbles.

Ramon Parramon

1. Sennett, Richard: *El artesano*, Anagrama, Barcelona 2009.

art i educació

Jordi Canudas

Al portal de casa_ i els constructors_,
projecte de Jordi Canudas. Vic, 2011.
Fotografia ACVic.

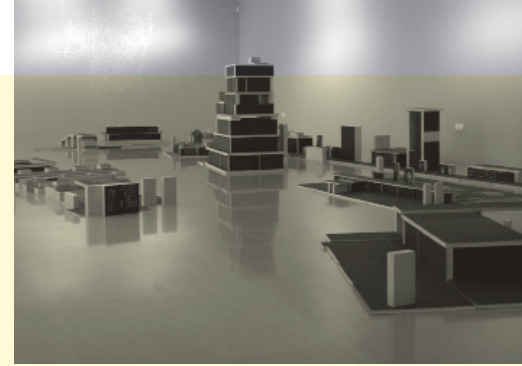
Posar en relació l'art i l'educació és un dels pilars del treball d'ACVic.

Al portal de casa_ i els constructors_, de Jordi Canudas, va possibilitar desplegar un projecte complex, a llarg termini, i que posava en relació diverses institucions en el context de Vic: una escola de primària, una escola d'art i un pla de barris.

El projecte entrellaça tant l'experiència i la vivència en el barri

(territori), com la implicació de professors i alumnes de l'escola (pedagogia) amb elements de projecció, representació, articulació de continguts, mirada crítica i analítica de l'entorn (art).

Al portal de casa_ i els constructors_ dona resposta amb contundència de com es pot dur a terme un projecte pedagògic i estètic alhora. Proposa un model de treball que van

Al portal de casa_ i els constructors_,
projecte de Jordi Canudas. Vic, 2011.
Fotografia control[z]visual.

desenvolupar professors i alumnes de l'escola La Sínia, amb la direcció de Jordi Canudas i la participació de Jordi Canudas i la participació d'un grup de col·laboradors vinculats a l'Escola d'Art i Superior de Disseny de Vic i al Pla de Barris del Remei. En el transcurs del procés de treball, els alumnes van seguir el seu aprenentatge habitual, conduïts pels mestres, però amb la particularitat que el que unificava els diferents àmbits de coneixement s'havia estructurat a partir d'un projecte artístic. Estaven articulats en un equip de treball col·laboratiu, en què professors, alumnes i cooperants van compartir la construcció d'un projecte d'art basat en l'aprenentatge transversal, l'exploració del territori, l'intercanvi d'experiències amb familiars i veïns, i la representació d'elements formals referits tant a l'interior de casa com al carrer. Tot plegat amb objectius com generar una altra manera de mirar la realitat d'un barri, analitzar i entendre l'espai social i arquitectònic que el configura o sortir-ne per contrastar, valorar i explicar-ho a persones que resideixen en altres barris de la ciutat o en altres ciutats. El coneixement i contingut generat s'ha sintetitzat i formalitzat, i impregna els diferents elements que configuren aquesta part de l'exposició.

Ens trobem en aquest cas amb un exemple de la possibilitat que té l'art de relacionar diversos llocs, de reconstruir històries i narrati-

ves que han estat articulades per les persones que habiten un indret específic. Una comunitat configurada per múltiples comunitats que tenen el barri com a element comú entre les narratives, les persones i l'espai. El barri és també el lloc des d'on l'escola ensenya a aprendre. Aquesta experiència es pot entendre des de l'àmbit artístic i educatiu, però sobretot des d'una voluntat transversal que els relaciona.

Al portal de casa_ i els constructors_,
projecte de Jordi Canudas. Vic, 2011.
Fotografia Jordi Canudas.

disseny útil

Curro Claret

Aquest apartat es vincula directament amb una exposició que es presenta a l'ACVic de manera simultània a aquesta, sobre la relació entre el disseny, l'art i la societat comissariada per Curro Claret. L'exposició, que aplega un conjunt de treballs de dissenyadors i artistes, vol oferir una visió oberta i complexa d'una societat i una manera de fer fonamentada en la implicació de les persones en la construcció de l'entorn. Tot plegat des de la perspectiva que el que més importa no és únicament l'objecte final, sinó sobretot allò que és capaç de promoure, generar, catalitzar i socialitzar. Dir que el disseny ha de ser útil pot semblar una obvietat, dir que l'art ha de ser útil es pot entendre com un posicionament polític. El títol d'aquest apartat vol qüestionar el fet que el disseny no sempre respon a uns criteris de millora de la qualitat de vida, ni l'art està tan desinteressat en aquesta qüestió. Per tant, és un punt de confluència que pot equiparar el disseny i l'art amb relació al context social.

Aquí es presenta **La peça**, una de les darreres creacions de **Curro Claret** que ha desplegat un projecte d'investigació des del qual genera una col·lecció de mobiliari i objectes domèstics autoconstruïts a partir del disseny de diverses peces metàl·liques. Gràcies a aquestes peces, es poden fer mobles i objectes de diferents funcions i tipologies amb materials trobats. La intenció última del projecte és que aquests mobles i objectes els puguin fer col·lectius que treballen per la inclusió social i que considerin que l'activitat de construcció pot ajudar els individus en el seu procés de recuperació. Els arxius per fer les peces metàl·liques estan a lliure disposició de qualsevol organització que ho demani, però sempre sense finalitat comercial. Cada organització pot encarregar directament les peces metàl·liques que necessiti i posteriorment realitzar els objectes.

La peça, projecte de Curro Claret. Barcelona, 2011-2012.

Fotografia Juan Lemus.

espai públic i dispositius mòbils

Santiago Cirugeda, Makea, Straddle3, Todo por la Praxis

Wikitaners, projecte de Straddle3 i Todo por la Praxis amb col·laboració de Recetas Urbanas. Taller realitzat en el marc de la QUAM 2011 - WIKPOLIS. Vic, 2011.

Fotografia ACVic.

SPOT (Servei Públic d'Optimització de Trastos), projecte de Makea. Taller realitzat en el marc del projecte "Ceci n'est pas une voiture", ACVíc-Idensitat. Vic, 2011.

Fotografia ACVíc.

Plantejar estratègies d'ús dels espais públics i repensar artefactes que en facilitin les dinàmiques relacionals o que n'explorin de noves és una de les línies de treball que s'han desplegat en la programació d'ACVíc. En aquest cas, es presenten treballs que s'han generat en el marc de la QUAM 2011, amb el títol *Wikipolis*, o projectes endegats en col·laboració amb Idensitat.

S'apleguen projectes de **Santiago Cirugeda, Straddle3, Todo por la Praxis i Makea**. Es tracta d'objectes construïts a partir de pràctiques creatives i estratègies col·lectives autogestionades, que s'articulen en xarxa i cerquen incidir en processos socials mitjançant sistemes alternatius per a la ciutadania. Mobiliari i dispositius mòbils que miren d'activar o equipar espais d'ús col·lectiu. La majoria d'aquests dispositius s'ha generat en el marc de tallers, per tant, l'experiència de construcció és col·lectiva, i la presa de decisions va condicionada a pactes i negociacions

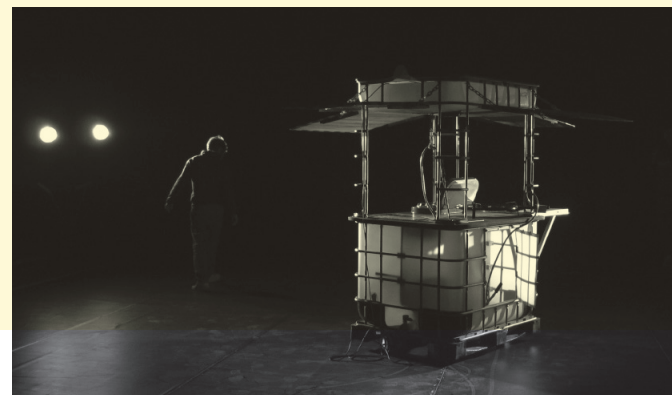
entre els participants, però també amb agents externs que ho sol·liciten o que posteriorment en faran ús. Són propostes que responen de manera creativa a la regulació sofisticada dels espais públics, cercant vies que reivindiquen un ús més autogestionat i lliure de l'espai. *Estrategias subversivas de ocupación urbana, Banco Guerrilla, Wikitankers*, noms amb una clara connotació bèl·lica per a uns objectes que proposen ocupacions temporals de l'espai públic i que despleguen estratègies per tal que el ciutadà s'impliqui com a agent actiu en la transformació urbana. Un àmbit estimulat per la pràctica incipient de Santiago Cirugeda - *Recetas Urbanas* i que posteriorment troba un desenvolupament exponencial a partir de la xarxa *Arquitecturas Colectivas*.

Ordenación y ocupación temporal de solares. Santiago Cirugeda - Recetas Urbanas. Sevilla, 2004.

Tank Cocina. Todo por la Praxis. Projecte realitzat en el taller TC+I (Taller Colectivo + Intervención en el espacio público) organitzat per a Post-it City a CentroCentro. Madrid, 2011.

Fotografia Idensitat.

cartografies col·laboratives

Guifi.net / Efraín Foglia, Iconoclasistas,
Mona Fawaz / Ahmad Gharbieh /
Mona Harb, Stalker / Primavera Romana, Torolab

Mapeo Colectivo. Iconoclasistas. Taller realitzat en el marc de la QUAM 2011 - WIKPOLIS. Vic, 2011. Fotografia Ferran Castrillo.

◀ *Geografie dell'Oltrecittà i Agricolture nomadi, projectes de Stalker / Primavera Romana. Roma, 2009-2010.*

Fotografia control[z]visual.

Homeland, projecte de Torolab. Oakland, 2009-2011.

Fotografia Livia Stumpf. 8a Bial de Mercosul.

Aquest és un apartat configurat a partir d'una selecció revisada i actualitzada de treballs que van formar part de l'exposició **“Apamar. Gràfiques, mètriques i polítiques de l'espai”**, comissariada per Maral Mikirditsian, Laia Solé i Ramon Parramon.

Tots els treballs que s'hi presenten coincideixen a proposar alternatives a les formes més convencionals de representació de l'espai, a la manera d'interpretar-lo i de viure-hi.

Alguns revelen situacions conflictives latents al territori i generen mapes que contribueixen a interpretar-les. D'altres es refereixen a processos socials autogestionats que utilitzen la cartografia per activar estratègies col·lectives, construir xarxes i cercar sistemes alternatius per als ciutadans. “Apamar” significa “mesurar a pams”, però també “conèixer a fons”. El fet de mesurar a pams, de tenir consciència de dominar una tècnica, una circumstància o una situació, comporta la necessitat de tenir un coneixement subjectiu del context. L'exploració

del territori, la cartografia crítica, la selecció i la visualització de dades, el tractament de la informació o la construcció col·lectiva són aspectes que tenen a veure amb la subjectivitat i, alhora, amb la socialització de l'espai.

Els projectes participants tracten les diverses qualitats intrínseques dels mapes geogràfics; experimenten amb aquest mitjà aparentment convencional, fidels a alguns dels seus atributs principals com ara la precisió, la utilitat i l'objectivitat intencionada, i creen nous models des d'una perspectiva crítica, amb l'objectiu de proposar alternatives.

En conjunt, esdevenen eines clarament polítiques que serveixen per assenyalar i visualitzar espais en una situació de conflicte i que, en determinats casos, activen processos col·lectius tot assajant noves tàctiques que permeten als ciutadans intervenir en l'articulació de l'espai social. En aquest sentit, **Beirut: Mapping Security**, de **Mona Fawaz, Ahmad Gharbieh i Mona Harb**, analitza els

crítica social

Núria Güell

L'àmbit de la crítica és propi de l'art. De totes maneres, que la crítica assumeixi un paper propositiu i transformador ja no és tan habitual. El treball de Núria Güell s'inscriu en aquesta estratègia: la seva tasca, a més d'assenyalar conflictes, assumeix el paper de mediació i d'implicació directa per tal de canalitzar possibles alternatives. El projecte **Aplicación Legal Desplazada #3: F.I.E.S.** recull diferents testimonis i documents (poemes, cartes, dibuixos, comunicats i documents oficials) sobre les condicions en què viuen els presos que estan sota el règim F.I.E.S. (sigles de Fitxers d'Interns d'Especial Seguiment). Consisteix en una sèrie de mesures utilitzades per l'Administració Penitenciària Espanyola, fonamentades en un control i una vigilància intensius, amb la finalitat d'obtenir més informació dels reclusos que pertanyen a aquest règim -dins del qual hi ha diferents categories. S'aplica des del 1996, el 2009 va ser declarat nul de ple dret per una sentència del Tribunal Suprem. El 2011 el Ministeri de l'Interior va modificar alguns apartats del Règim Penitenciari legalitzant-lo novament. Hi ha una lluita oberta contra les seves normes impulsada per reclusos i organitzacions que els donen suport. Núria Güell va convidar els presos en règim F.I.E.S. 1 a redactar una carta per participar en aquest projecte que, segons ella, versa sobre la "tortura institucional" a què estan sotmesos. Per a aquest projecte s'ha creat un arxiu en línia amb tot el material: <http://acvic.org/fies>.

Aplicación Legal Desplazada #3: F.I.E.S., projecte de Núria Güell, 2011-2012. Dibuix de L.M.

nombrosos tipus de mesures de seguretat que s'han establert al municipi de Beirut com a conseqüència dels conflictes armats que el país viu des de la dècada del 1970. **Geografie dell'Oltrecittà** i **Agroculture nomadi**, de **Stalker / Primavera Romana**, són projectes que generen i comparteixen el coneixement social i la sensibilització sobre les transformacions urbanes. **Mapeo colectivo**, d'**Iconoclastas**, és una eina lúdica i creativa que facilita i promou la construcció d'un relat crític i col·lectiu per fer visibles les problemàtiques de l'espai geogràfic i social. **Guifi.net** és una xarxa de telecomunicacions, oberta, lliure i neutral que es vertebrava a partir d'un acord d'interconnexió mitjançant fibra òptica o tecnologia sense fil. **Nodo Móvil**, d'**Efraín Foglia**, és una estació de transmissió lliure, una infraestructura de telecomunicacions sense fil que, des de l'entorn urbà, permet connectar-se a la xarxa utilitzant la

tecnologia i l'esperit de Guifi.net.

Dins d'aquest àmbit temàtic, es presenta de manera específica un dels darrers treballs del col·lectiu **Torolab**. El projecte **Homeland** estudia la construcció dels territoris d'origen i el seu impacte en la identitat de comunitats desplaçades com immigrants i refugiats. Des del 2009, Homeland ha operat com una plataforma d'investigació de les tradicions, les transicions i les traduccions de la comunitat lu Mien, que, al final d'un llarg recorregut des de la Xina, passant pel Vietnam, Laos i Tailàndia, es va establir a Oakland (Califòrnia) a la dècada del 1980. El projecte s'ha centrat a estudiar la diversitat cultural d'aquesta comunitat i les possibilitats d'integració i adaptació al nou entorn. El resultat d'aquest estudi es mostra a través d'uns mecanismes que volen recuperar i preservar la tradició oral de contes i cançons, així com també la seva cultura del treball.

Guifi.net. Exposició Apamar. Gràfiques, mètriques i polítiques de l'espai. Vic, 2011.

◀ **Homeland**, projecte de Torolab. Oakland, 2009-2011.

Fotografia Livia Stumpf. 8a Bienal do Mercosul.

ARTESANOS

Construcciones colectivas del espacio social

Artisanos y construcciones colectivas

En un momento en que existe una saturación de cosas, objetos y artefactos es importante reflexionar sobre el valor que tienen, cómo se han construido, el uso que hacemos de ellos para nuestra actividad cotidiana y en qué medida los compartimos. Esta exposición lleva por título “**Artisanos**” por dos razones primordiales. La primera es el contencioso histórico entre el arte y la artesanía que integra la tensión polarizada entre el concepto y la construcción, entre la genialidad y el oficio, entre el efecto y la persistencia, entre la inutilidad y la utilidad práctica, entre lo sublime y lo cotidiano, entre lo elitista y lo popular.

Esta escisión batallada y acentuada con los años encuentra, también en el ámbito académico, un espacio de disputa entre bellas artes y artes y oficios, entre investigación especulativa e investigación aplicada. Un debate que toma especial interés cuando muchos de los creadores retoman aspectos propios de la tradición artesana como el dominio de la técnica, la recuperación de la proximidad con la materia sobre la que se trabaja, la meticulosidad en el proceso, la autoconstrucción, la autogestión, la funcionalidad y la replicabilidad de las cosas.

Este es un elemento importante que supone que el modo de hacer y lo que se hace puede ser aprendido y reproducido por otras personas. Tanto arte como artesanía pueden parecer dos conceptos desfasados en esta contemporaneidad sobreproductiva en la que el uso de las cosas tiende a banalizarse y donde el trabajo tiene una relación directa con la eventualidad, la transitoriedad y no tanto con el proceso de aprendizaje y la fidelidad hacia un oficio o una empresa. Confrontarlos y complementarlos tiene el objetivo de recuperar valores que poseen sentido en la actualidad.

Y esta es la segunda razón del título, en alusión al libro *El artesano*,¹ desde el cual Richard Sennett analiza y amplía el concepto de artesanía hacia una serie de prácticas y profesiones actuales, siempre con referencias históricas con-

tinuadas y con una vocación del trabajo bien hecho como objetivo per se. De ahí, y para orientarlo a la exposición, extraemos la idea de que la gente puede aprender de sí misma a través de las cosas que produce, poniendo en relación la cultura material y el espacio. En este caso, la idea de “Artisanos” hace referencia al hecho de que todos los proyectos que se presentan se basan en una experiencia de construcción material o inmaterial, que combina aspectos fundamentados en el trabajo colectivo, la transmisión de conocimiento y la relación con el territorio o espacio social.

Se complementa con el subtítulo “**Construcciones colectivas del espacio social**” para incidir en procesos sociales autogestionados que activan estrategias colectivas, construyen redes y buscan sistemas alternativos para los ciudadanos, con relación a prácticas creativas o mediante estas. Una de las experiencias contemporáneas que más claramente ha provocado transformaciones en el contexto social, político y cultural es el conjunto de prácticas que construyen herramientas y tecnologías informáticas fundamentadas en el código abierto. Un mecanismo basado en el hecho de compartir los resultados y los procesos, y en el que los hitos alcanzados por un grupo o un individuo son a la vez puntos de partida para otros. Una sucesión encadenada de elementos en los que se mezcla la creatividad, la habilidad y la producción material, construida y consumida desde la experiencia compartida.

Desde la doble articulación complementaria entre **artesanía** y **código abierto** se afrontan una serie de cuestiones a partir de la conexión entre ciudadanía, prácticas creativas y procesos que inciden en el espacio social:

¿Puede diseñarse y construirse la ciudad con la lógica de la creatividad compartida? ¿Cómo se articula un proyecto colaborativo y quién puede participar? Autosuficiencia, corresponsabilidad, prácticas alternativas... ¿cuáles son las relaciones que podemos establecer con otras prácticas más institucionalizadas? ¿Puede la crítica social convertirse en una herramienta de transformación? ¿De qué manera se pueden generar nuevas prácticas culturales? ¿Cómo pueden

transformar el espacio social? ¿Pueden generarse alternativas a los modelos económicos actuales desde la perspectiva de la creatividad aplicada?

Espacio y proyectos

El proyecto expositivo se ha realizado desde la selección de una serie de trabajos, todos ellos vinculados a ACVic Centre d'Arts Contemporànies en diferentes momentos y ámbitos de su tarea centrada en la relación entre arte, educación y territorio. Consiste en una rearticulación tematizada a partir de proyectos que han formado parte de la programación (expositiva, educativa o de producción). Desde esta selección, se articula un espacio expositivo que es a la vez almacén, taller y lugar de debate, en el que se desarrollan algunas actividades en el transcurso de la exposición. Una exposición que hace referencia a procesos de creación y socialización que habitualmente no son visibles, pero que condicionan el sentido y la existencia de los proyectos que se presentan. Todos ellos responden a una idea de creación colectiva, de proyectos complejos que son a la vez activadores de procesos, catalizadores de ideas y propositivamente reproducibles.

1. Sennett, Richard: *El artesano*, Anagrama, Barcelona, 2009.

arte y educación

Jordi Canudas

Poner en relación el arte y la educación es uno de los pilares del trabajo de ACVic. **Al portal de casa_ i els constructors_**, de Jordi Canudas, permitió desplegar un proyecto complejo, a largo plazo, y que ponía en relación varias instituciones en el contexto de Vic: una escuela de primaria, una escuela de arte y un plan de barrios. El proyecto entrelaza tanto la experiencia y la vivencia en el barrio (territorio), como la implicación de profesores y alumnos de la escuela (pedagogía) con elementos de proyección, representación, articulación de contenidos, mirada crítica y analítica del entorno (arte).

Al portal de casa_ i els constructors_ es una muestra contundente de cómo se puede llevar a cabo un proyecto pedagógico y estético a la vez. Propone un modelo de trabajo que desarrollaron profesores y alumnos de la escuela La Sínia, bajo la dirección de Jordi Canudas y con la participación de un grupo de colaboradores vinculados a la Escola d'Art i Superior de Disseny de Vic y al Plan de Barrios del Remei. En el transcurso del proceso de trabajo, los alumnos siguieron el aprendizaje habitual, conducidos por los maestros, pero con la particularidad de que lo que unificaba a los diferentes ámbitos de conocimiento se había estructurado a partir de un proyecto artístico. Estaban articulados en un equipo de trabajo colaborativo, en el que profesores, alumnos y cooperantes compartieron la construcción de un proyecto de arte basado en el aprendizaje transversal, la exploración del territorio, el intercambio de experiencias con familiares y vecinos, y la representación de elementos formales referidos tanto al interior de casa como a la calle. Todo ello con objetivos como generar otra manera de mirar la realidad de un barrio, analizar y entender el espacio social y arquitectónico que lo configura o salir de él para contrastar, valorar y explicarlo a personas que residen en otros barrios de la ciudad o en otras ciudades. El conocimiento y contenido generado se ha sintetizado y formalizado, e impregna los distintos elementos que configuran esta parte de la exposición.

Nos encontramos, en este caso, con un ejemplo de la posibilidad que tiene el arte de relacionar varios sitios, de reconstruir historias y narrativas que han sido articuladas por las personas que habitan un lugar específico. Una comunidad configurada por múltiples comunidades que tienen el barrio como elemento común entre las narrativas, las personas y el espacio. El barrio es también el lugar desde donde la escuela enseña a aprender. Esta experiencia se puede entender desde el ámbito artístico y educativo, pero sobre todo desde una voluntad transversal que los relaciona.

diseño útil

Curro Claret

Este apartado se vincula directamente con una exposición que se presenta en ACVic de forma simultánea, sobre la relación entre diseño, arte y sociedad comisariada por Curro Claret. La exposición, que reúne un conjunto de trabajos de diseñadores y artistas, quiere ofrecer una visión abierta y compleja de una actitud y una manera de hacer fundamentada en la implicación de las personas en la construcción del entorno. Todo ello desde la perspectiva de que lo que más importa no es únicamente el objeto final, sino sobre todo lo que es capaz de promover, generar, catalizar y socializar. Decir que el diseño debe ser útil puede parecer una obviedad, decir que el arte debe ser útil puede entenderse como un posicionamiento político. El título de este apartado pretende cuestionar el hecho de que el diseño no siempre responde a criterios de mejora de la calidad de vida, ni el arte está tan desinteresado en esta cuestión. Por lo tanto, es un punto de confluencia que puede equiparar el diseño y el arte en relación con el contexto social.

Aquí se presenta *La peça*, una de las últimas creaciones de **Curro Claret** que ha desplegado un proyecto de investigación desde el cual genera una colección de mobiliario y objetos domésticos autoconstruidos a partir del diseño de varias piezas metálicas. Gracias a estas piezas se pueden construir muebles y objetos de diferentes funciones y tipologías con materiales encontrados. La intención última del proyecto es que estos muebles y objetos puedan realizar colectivos que trabajan por la inclusión social y que consideren que la actividad de construcción puede ayudar a los individuos en su proceso de recuperación. Los archivos para realizar las piezas metálicas están a libre disposición de cualquier organización que lo solicite, pero siempre sin fines comerciales. Cada organización puede encargar directamente las piezas metálicas que necesite y posteriormente realizar los objetos.

espacio público y dispositivos móviles

Santiago Cirugeda, Makea, Straddle3, Todo por la Praxis

Plantear estrategias de uso de los espacios públicos y repensar artilugios que faciliten las dinámicas relacionales o que exploren otras nuevas es una de las líneas de trabajo que se han desplegado en la programación de ACVic. En este caso, se presentan trabajos que se han generado en el marco de la QUAM 2011, con el título *Wikipolis*, o proyectos encauzados en colaboración con Idensitat. Se reúnen proyectos de **Santiago Cirugeda, Straddle3, Todo por la Praxis y Makea**. Se trata de objetos construidos a partir de prácticas creativas y estrategias colectivas autogestionadas, que se articulan en red y buscan incidir en procesos sociales mediante sistemas alternativos para la ciudadanía. Mobiliario y dispositivos móviles que persiguen activar o equipar espacios de uso colectivo. La mayoría de estos dispositivos se ha generado en el marco de talleres, por lo tanto, la experiencia de construcción es colectiva, y la toma de decisiones va condicionada a pactos y negociaciones entre los participantes, pero también con agentes externos que lo solicitan o que posteriormente harán uso de ellos. Son propuestas que responden de manera creativa a la regulación sofisticada de los espacios públicos, buscando vías que reivindiquen un uso más autogestionado y libre del espacio. *Estrategias subversivas de ocupación urbana, Banco Guerrilla, Wikitankers*, nombres con una clara connotación bélica para unos objetos que proponen ocupaciones temporales del espacio público y que despliegan estrategias para que el ciudadano se implique como agente activo en la transformación urbana. Un ámbito estimulado por la práctica incipiente de Santiago Cirugeda (Recetas Urbanas) y que posteriormente encuentra un desarrollo exponencial a partir de la red "Arquitecturas Colectivas".

cartografías colaborativas

Guifi.net / Efraín Foglia, Iconoclastas, Mona Fawaz / Ahmad Gharbieh / Mona Harb, Stalker / Primavera Romana, Torolab

Este es un apartado configurado a partir de una selección revisada y actualizada de trabajos que formaron parte de la exposición "Apamar. Gráficas, métricas y políticas del espacio", comisariada por Maral Mikirditsian, Laia Solé y Ramon Parramon.

Todos los trabajos que se presentan coinciden en proponer alternativas a las formas más convencionales de representación del espacio, a la manera de interpretarlo y de vivir en él.

Algunos revelan situaciones conflictivas latentes en el territorio y generan mapas que contribuyen a interpretarlas. Otros se refieren a procesos sociales autogestionados que utilizan la cartografía para activar estrategias colectivas, construir redes y buscar sistemas alternativos para los ciudadanos.

"Apamar" en catalán significa "medir a palmos", pero también "conocer a fondo". El hecho de medir a palmos, de tener consciencia de dominar una técnica, una circunstancia o una situación, comporta la necesidad de tener un conocimiento subjetivo del contexto. La exploración del territorio, la cartografía crítica, la selección y la visualización de datos, el tratamiento de la información o la construcción colectiva son aspectos que tienen que ver con la subjetividad y, a la vez, con la socialización del espacio.

Los proyectos participantes tratan las diversas cualidades intrínsecas de los mapas geográficos; experimentan con este medio aparentemente convencional, fieles a algunos de sus principales atributos como la precisión, la utilidad y la objetividad intencionada, y crean nuevos modelos desde una perspectiva crítica, con el objetivo de proponer alternativas.

En conjunto, se convierten en herramientas claramente políticas que sirven para señalar y visualizar

espacios en una situación de conflicto y que, en determinados casos, activan procesos colectivos ensayando nuevas tácticas que permiten a los ciudadanos intervenir en la articulación del espacio social. En este sentido, **Beirut: Mapping Security**, de **Mona Fawaz, Ahmad Gharbieh y Mona Harb**, analiza los numerosos tipos de medidas de seguridad que se han establecido en el municipio de Beirut como consecuencia de los conflictos armados que el país vive desde la década de 1970. **Geografie dell'Oltrecittà y Agricoltura nomadi**, de **Stalker / Primavera Romana**, son proyectos que generan y comparten el conocimiento social y la sensibilización sobre las transformaciones urbanas. **Mapeo colectivo**, de **Iconoclastas**, es una herramienta lúdica y creativa que facilita y promueve la construcción de un relato crítico y colectivo para hacer visibles las problemáticas del espacio geográfico y social. **Guifi.net** es una red de telecomunicaciones, abierta, libre y neutral que se vertebra a partir de un acuerdo de interconexión mediante fibra óptica o tecnología inalámbrica. El **Nodo Móvil**, de **Efrain Foglia**, es una estación de libre transmisión, una infraestructura de telecomunicaciones inalámbrica que, desde el entorno urbano, permite conectarse a la red utilizando la tecnología y el espíritu de Guifi.net.

Dentro de este ámbito temático se presenta de manera específica uno de los últimos trabajos del colectivo **Torolab**. El proyecto **Homeland** estudia la construcción de los territorios de origen y su impacto en la identidad de comunidades desplazadas como inmigrantes y refugiados. Desde 2009, **Homeland** ha operado como una plataforma de investigación de las tradiciones, las transiciones y las traducciones de la comunidad Lu Mien, que, tras un largo recorrido desde China, pasando por Vietnam, Laos y Tailandia, se estableció en Oakland (California) en la década de 1980. El proyecto se ha centrado en estudiar la diversidad cultural de dicha comunidad y sus posibilidades de integración y adaptación al nuevo entorno. El resultado del estudio se muestra a

través de mecanismos que quieren recuperar y preservar la tradición oral de cuentos y canciones, así como su cultura del trabajo.

crítica social

Núria Güell

El ámbito de la crítica le es propio al arte. De todos modos, que la crítica asuma un papel propositivo y transformador ya no es tan habitual. El trabajo de Núria Güell se inscribe en esta estrategia: su tarea, además de señalar conflictos, asume el papel de mediación y de implicación directa para canalizar posibles alternativas. El proyecto **Aplicación Legal Desplazada #3: F.I.E.S.** recoge diferentes testimonios y documentos (poemas, cartas, dibujos, comunicados) sobre las condiciones en las que viven los presos que están bajo el régimen F.I.E.S. (siglas de Ficheros de Internos de Especial Seguimiento). Consiste en una serie de medidas utilizadas por la Administración Penitenciaria Española, fundamentadas en un control y una vigilancia intensivos, con el fin de obtener más información de los reclusos que pertenecen a este régimen –dentro del cual existen diferentes categorías. Se aplica desde 1996 y en 2009 fue declarado nulo de pleno derecho por una sentencia del Tribunal Supremo. En 2011 el Ministerio del Interior modificó algunos apartados del Régimen Penitenciario legalizando de nuevo. Contra sus normas hay una lucha abierta impulsada por reclusos y organizaciones que los apoyan. Núria Güell invitó a los presos en régimen F.I.E.S. 1 a enviar un poema para participar en este proyecto que, según ella, trata sobre la “tortura institucional” a la cual están sometidos. Como parte del proyecto se ha creado un archivo en línea con todo el material en: <http://acvic.org/fies>.

CRAFTSMEN AND WOMEN

Collective Constructions of the Social Space

Craftsmen and women and Collective Constructions

At a time when we are inundated with things, objects and artefacts, it is important to reflect on their value, how they were made, how we use them in our everyday lives and the extent to which we share them. This exhibition is entitled “**Craftsmen and Women**” for two main reasons. The first is the age-old conflict between art and craft, the tension polarised between the concept and construction, between genius and occupation, between the effect and persistence, between uselessness and practical utility, between that which is sublime and that which is everyday, between that which is high-brow and that which is popular.

This divide, fought over and widened over the years, has occupied a battleground – at an academic level as well – between the fine arts and the arts and crafts, between speculative research and applied research. It is a debate that is of special interest now that many creators are taking up aspects typical of the traditional crafts such as a mastery of techniques, the revival of proximity vis-à-vis the material they work on, painstaking care in the process, self-build, self-management, and the functionality and reproducibility of things.

This is an important element that presupposes that the ways things are done and the items that are made can be learned and reproduced by other people. Art and craft can both seem to be concepts that are behind the times in these over-productive contemporary days, in which the use of things has tended to become banal and in which work is directly related to contingency and transitoriness, and less so with the process of learning and loyalty to a trade or company. Contrasting and complementing them is intended to rekindle values that remain meaningful today.

And this is the second reason for the title of the exhibition, an allusion to the book *The Craftsman*,¹ in which the author, Richard Sennett, analyses and expands the concept of craftsmanship, encompassing within it a series of current practices and

professions, based at all times on continuing historical references, which are linked by a vocation to produce well-made pieces as an end in itself. From here, and steering it towards the exhibition, we have taken the idea that people can learn from themselves through the things they produce, forging a relationship between material culture and the space. In this instance, the idea of “Craftsmen and Women” is a reference to the fact that all the projects presented in the exhibition are based on an experience of material or intangible construction, which combines aspects founded on collective effort, the transfer of knowledge, and the relationship with the territory or the social space.

The exhibition carries the complementary subtitle of “**Collective Constructions of the Social Space**”, thereby emphasising the self-managed social processes that have given rise to collective strategies, have forged links and sought alternative systems for citizens, related to or through creative practices. One of the contemporary experiences that have most obviously brought about changes in the social, political and cultural context is the series of practices that result in computer tools and technologies being built using open-source code. A mechanism based on sharing outcomes and processes, and in which the achievements made by one group or an individual are a springboard for others. A sequence or chain of elements that combines creativity, skill and material production, built and consumed through shared experience.

This dual complementary connection between **craft** and **open source** brings us to a series of questions to do with the connection between citizens, creative practices and processes that have an impact on the social space:

Is it possible to design and build the city using the logic of shared creativity? How is a collaborative project structured and who can take part in it? Self-sufficiency, shared responsibility, alternative practices... what are the connections we can forge with other, more institutionalised practices? Can social critique become a tool for

transformation? How can new cultural practices be generated? How can they transform the social space? Is it possible to produce alternatives to today's economic models from the perspective of applied creativity?

The space and the projects

This exhibition project has been put together by selecting a series of works, all of them linked to the ACVic Contemporary Arts Centre at different times and in different areas of its work, which focuses on the relationship between art, education and territory. It consists of a thematic re-articulation based on projects that have featured in the centre's programme of exhibitions, educational projects or production. This selection has served to structure an exhibition space that is part store, part workshop and part place for debate, in which a number of activities will be pursued during the exhibition. The exhibition itself makes reference to processes of creation and socialisation that are usually not visible but which determine the meaning and existence of the projects presented in it. They are all a response to an idea of collective creation, of complex projects that set processes in motion, that are catalysts for ideas and are propositionally reproducible.

1. Sennett, Richard: *The Craftsman*, Allen Lane, London, 2008.

art and education

Jordi Canudas

One of the pillars of the work of the ACVic is bringing art and education together. *Al portal de casa_ i els constructors_* by Jordi Canudas made it possible to pursue a complex project over the long-term that forged connections between various institutions in Vic: a primary school, an art school and a neighbourhood plan. The project links the experience in the neighbourhood (territory), the involvement of teachers and pupils at the school (education) with elements that create an image, represent, express

content and cast a critical and analytical eye at the environment (art).

Al portal de casa_ i els constructors_ is a powerful response to the question of whether it is possible to carry out a project that is both educational and aesthetic. It presents a model of work developed by the teaching staff and pupils at La Sinya School under the direction of Jordi Canudas and with the participation of a group of collaborators linked to the Vic School of Art and Design and El Remei Neighbourhood Plan. During the course of the work, the pupils continued their usual learning, guided by their teachers, but in this instance what connected the various ambits of knowledge had been structured on the basis of an artistic project. They were linked in a collaborative team working together, involving teachers, pupils and collaborators who participated in the construction of an art project based on cross-disciplinary learning, the exploration of the territory, the sharing of experiences with relatives and neighbours, and the representation of formal elements that refer not only to home interiors but to the street as well. The objectives behind this included generating another way of looking at the reality in the neighbourhood, analysing and understanding the social and architectural space in it and going outside it to compare, evaluate and explain it to people living in other neighbourhoods in the city or in other cities. The knowledge and content generated are epitomised, formalised and contained in the various elements that make up this part of the exhibition.

What we have here is an example of art's capacity to connect various places, to rebuild stories and narratives that have been structured by the people that live in a specific place. A community made up of numerous communities in which the common denominator between the narratives, the people and the space is the neighbourhood. The neighbourhood is also the place where the school teaches pupils to learn. This experience can be understood through the ambits of art and education but also from the perspective of a cross-boundary determination that links them.

useful design

Curro Claret

This section is directly linked to an exhibition currently on show at the ACVic about the relationship between design, art and society. The exhibition, curated by Curro Claret, features a selection of works by designers and artists and is intended to present an open, complex vision of an attitude and a way of doing things founded on involving people in the construction of the environment. The overall idea is that what matters most is not just the final object but above all that which it is capable of promoting, generating, catalysing and socialising. Saying that design must be useful might seem an obvious remark; saying that art must be useful might be regarded as a political stance. The title of this section questions the fact that design does not always respond to criteria intended to improve people's quality of life, and that art is not so indifferent to this issue. Consequently, it is a point of convergence that can place design and art on the same level in relation to the social context.

On display here is *La peça*, one of the latest pieces by **Curro Claret**, who has conducted a research project involving the generation of a collection of self-built furnishings and household items based on the design of a number of metal parts. These parts can be used to build furniture and objects of various types and functions from found materials.

The ultimate aim of the project is for these furnishings and items to be made by collectives working in the field of social inclusion and which believe that construction is an activity that can help people in their recovery process. The archives for making the metal parts are freely available to any organisation that requests them so long as it is not for commercial purposes. Consequently, any organisation can itself commission the metal parts it needs and subsequently make the objects.

public space and mobile devices

Santiago Cirugeda, Makea, Straddle3,
Todo por la Praxis

One of the areas of work pursued in the ACVic programming is positing strategies concerning the use of public spaces and rethinking artefacts that facilitate the dynamics of relationships or explore new ones. In this instance, the exhibition features works generated in the context of QUAM 2011, entitled *Wikipolis*, or projects undertaken with the collaboration of Idensitat. On display are projects by **Santiago Cirugeda**, **Straddle3**, **Todo por la Praxis** and **Makea**, objects built using self-managed creative practices and collective strategies that are networked together and which seek to have an impact on social processes by means of alternative systems for citizens. These items of furniture and mobile devices are intended to activate spaces used collectively or to compare them. Most of these devices were made in workshops and so the construction experience was collective. Decision-making was conditioned by agreements and negotiations between the participants, but also the external agents who had ordered the devices or were subsequently to use them. They are proposals that respond creatively to the sophisticated regulation of public spaces, seeking ways that demand a more self-managed and freer use of the space. *Estrategias subversivas de ocupación urbana*, *Banco Guerrilla* and *Wikitankeers* are all clearly war-related titles for these objects that propose temporary occupations of the public space and which employ strategies to ensure that citizens will become involved as active agents in urban transformation. This ambit was inspired by the early practice of Santiago Cirugeda (Recetas Urbanas), which later spread rapidly thanks to the Architectures Col-lectives network.

collaborative maps

Guifi.net / Efraín Foglia, Iconoclasistas,
Mona Fawaz / Ahmad Gharbieh /
Mona Harb, Stalker / Primavera
Romana, Torolab

This section consists of a revised and updated selection of works that were part of the exhibition “**Measuring in Spans. Charts, Metrics and Policies of Space**”, curated by Maral Mikirditsian, Laia Solé and Ramon Parramon.

All the works on display propose alternatives to the more conventional forms of representation of the space, the way it is interpreted and lived in.

Some reveal latent conflicts in the territory and generate maps that help to interpret them. Others refer to self-managed social processes that use cartography to activate collective strategies, to network and to seek alternative systems for citizens. *Apamar*, the opening word of the original exhibition title in Catalan, means not only ‘measuring in spans’ but also ‘knowing in depth’. Measuring in spans, being aware of having a mastery of a technique, a circumstance or a situation, necessarily entails a subjective knowledge of the context. The exploration of the territory, critical cartography, the selection and presentation of data, information processing and collective construction are aspects related to subjectivity and at the same time to the socialisation of the space.

The participating projects deal with the diverse qualities intrinsic in geographical maps: they experiment with this seemingly conventional form, faithfully retaining some of its main attributes such as accuracy, usefulness and deliberate objectivity, while creating new models from a critical perspective with the intention of proposing alternatives.

As a group, they are clearly political tools that serve to point to spaces in conflict and expose them to the public eye. In some instances, these pieces have launched collective processes while assaying new tactics

that enable citizens to play a part in the structuring of the social space. For example, *Beirut: Mapping Security*, by **Mona Fawaz**, **Ahmad Gharbieh** and **Mona Harb**, analyses the various types of security measures put in place in the city of Beirut due to the armed conflicts that the country has suffered since the 1970s. *Geografie dell’Oltrecittà* and *Agrocoltura nomadi*, by **Stalker / Primavera Romana**, are projects that generate and share social knowledge and an awareness of urban transformations. *Mapeo colectivo*, by **Iconoclasistas**, is a fun and creative tool that facilitates and promotes the construction of a critical and collective account in order to expose the problems of the space, be it geographical or social. **Guifi.net** is an open, free and neutral telecommunications network that was set up as a result of an interconnection agreement and which uses fibre-optic or wireless technology. *Nodo Móvil*, by **Efraín Foglia**, is a free transmission station, a wireless telecommunications infrastructure that allows people in the urban environment to connect to the Web using the technology and spirit of Guifi.net.

Within this same thematic ambit, one of the latest works by the **Torolab** collective is displayed in a specific manner. Their *Homeland* project studies the construction of places of origin and their impact on the identity of displaced communities of immigrants and refugees. Since 2009, *Homeland* has operated as a platform for research into the traditions, transitions and translations of the lu Mien community, which, after a long journey through China, Vietnam, Laos and Thailand, settled in Oakland (California) in the 1980s. The project looks at the cultural diversity of this community and their ability to integrate into and adapt to their new environment. The result of this study is shown in the form of mechanisms that seek to revive and preserve the lu Mien oral tradition of stories and songs, as well as their work ethic.

social critique

Núria Güell

Critique is an ambit that art has adopted as its own. It is in any case unusual for critique to take on a propositional and transformative role. The work of Núria Güell is in keeping with this strategy, as it not only points to conflicts but takes on the role of mediation and direct involvement in order to channel possible alternatives. Her project *Aplicación Legal Desplazada #3: F.I.E.S.* includes various testimonies and documents (poems, letters, drawings, and statements) concerning the prisoners held under the system of F.I.E.S. (the Spanish abbreviation for Internal Special Monitoring Files). This system consists of a series of measures, based on intensive control and surveillance, used by the Spanish Penitentiary Authority, the intention being to obtain more information from the inmates concerned, of which there are several categories. Applied since 1996, this category was declared null and void in 2009 by the Supreme Court. In 2011 the Ministry of the Interior amended certain sections of the Prison System, once again legalising the practise. There is an open struggle driven by prisoners and supporting organisations against its regulations. Núria Güell contacted the prisoners in the F.I.E.S. 1 category and invited them to write a letter to be included in this project, which, in her own words, deals with the “institutional torture” these people are subjected to. All the letters have been compiled and can be viewed in the online archive at: <http://acvic.org/fies>.

PROGRAMA D'ACTIVITATS

Debat sobre dispositius i usos creatius de l'espai públic

Taula rodona amb la participació de David Juárez – Straddle3; Diego Peris – Todo por la Praxis; Alberto Flores i Mireia Juan – Makea; Santiago Cirugeda – Recetas Urbanas i Gaspar Maza, professor d'Antropologia de la Universitat Rovira i Virgili. Divendres 2 de març, a les 19 h. La Capella

Aplicación Legal Desplazada #3 F.I.E.S.

Debat entorn del projecte de Núria Güell amb la participació de Daniel Pont i Amadeu Casellas.

Dijous 8 de març, a les 19 h. La Capella

El gran joc: Els constructors

Activitat conduïda per Jordi Canudas amb alumnes de l'escola La Sínia de Vic i l'escola Milà i Fontanals de Barcelona.

Divendres 9 de març, de 12 a 13 h i de 14 a 16 h. La Capella

Taller de Curro Claret amb alumnes dels cicles formatius de grau superior d'Arts

Aplicades a l'Escultura i de Modelisme Industrial de l'Escola Massana – Centre d'Art i Disseny (UAB).

Data per confirmar

PROGRAMA DE ACTIVIDADES

Debate sobre dispositivos y usos creativos del espacio público

Mesa redonda con la participación de David Juárez – Straddle3; Diego Peris – Todo por la Praxis; Alberto Flores y Mireia Juan – Makea; Santiago Cirugeda – Recetas Urbanas y Gaspar Maza, profesor de Antropología de la Universidad Rovira i Virgili.

Viernes 2 de marzo, a las 19 h. La Capella

Aplicación Legal Desplazada #3 F.I.E.S.

Debate sobre el proyecto de Núria Güell con la participación de Daniel Pont y Amadeu Casellas.

Jueves 8 de marzo, a las 19 h. La Capella

El gran juego: Els constructors

Actividad conducida por Jordi Canudas con alumnos de la escuela La Sínia de Vic y la escuela Milà i Fontanals de Barcelona. Viernes 9 de marzo, de 12 a 13 h y de 14 a 16 h. La Capella

Taller de Curro Claret con alumnos de los ciclos formativos de grado superior de Artes Aplicadas a la Escultura y de Modelismo Industrial de la Escola Massana – Centre d'Art i Disseny (UAB).

Fecha por confirmar

PROGRAMME OF ACTIVITIES

Debate on creative devices and uses of the public space

Round table with the participation of David Juárez – Straddle3; Diego Peris – Todo por la Praxis; Alberto Flores and Mireia Juan – Makea; Santiago Cirugeda – Recetas Urbanas and Gaspar Maza, Professor of Anthropology at the Rovira i Virgili University.

Friday 2 March, at 7 pm. La Capella

Aplicación Legal Desplazada #3 F.I.E.S.

Debate surrounding the project of Núria Güell with the participation of Daniel Pont and Amadeu Casellas.

Thursday 8 March, at 7 pm. La Capella

The Great Game: Els constructors

Activity led by Jordi Canudas with students from La Sínia School in Vic and the Milà i Fontanals School in Barcelona. Friday 9 March, from 12 to 1 pm and from 2 to 4 pm. La Capella

Workshop by Curro Claret with students from the advanced training programmes in Applied Arts in Sculpture and Industrial Modelling at the Massana School of Art and Design (UAB).

Date to be confirmed

La Capella

Director

Oriol Gual i Dalmau

Exposició

Artesans. Construccions col·lectives de l'espai social

Projecte expositiu

ACVíc Centre d'Arts Contemporànies

Comissariat

Ramon Parramon en col·laboració amb Maral Mikirditsian i Laia Solé

Projectes de

Jordi Canudas, Curro Claret, Straddle3, Todo por la Praxis, Santiago Cirugeda, Makea, Guifi.net, Efraïm Foglia, Iconoclastas, Mona Fawaz / Ahmad Gharbieh / Mona Harb, Stalker / Primavera Romana, Torolab, Núria Güell

Coordinació

Montserrat Rectoret i Blanch

Coordinació ACVíc

Maite Palomo

Equip ACVíc

Carles Arumí, Elisabet Wenceslao, Bruna Dinarès

Producció

qwerty

Muntatge

Manubens i associats

Disseny i muntatge d'exposicions

Disseny gràfic

Eumogràfic

Asseguradora

Aon Gil y Carvajal

Transport

Joan Ruiz

Producció senyalètica

MAUD

Comunicació

Maite Costea

Premsa

Departament de premsa de l'ICUB

Agraïments i col·laboradors en els diferents projectes:

Alice Attout, Alex Benzie, Anna Recasens, ADN Galeria, Escola d'Art i Superior de Disseny de Vic, Escola La Sínia, Pla de Barris i Participació Ciutadana de l'Ajuntament de Vic, CoNCA Consell Nacional de la Cultura i de les Arts, Generalitat de Catalunya, Escola Milà i Fontanals de Barcelona OFF LIMITS, IDensitat, CentroCentro, Fundació Guifi.net, Escola Massana, Centre d'Art i Disseny, Fundació Arrels, La Torratxa, Escola d'Arts Plàstiques de Torelló.

Aquesta exposició ha estat organitzada per La Capella en col·laboració amb l'ACVíc Centre d'Arts Contemporànies.

la capella

ACVIC
CENTRE D'ARTS
CONTEMPORÀNIES

ARTESANS
Construccions col·lectives de l'espai social

Del 2 de març al 22 d'abril de 2012

La Capella
Hospital, 56
08001 Barcelona
www.bcn.cat/lacapella

Horaris:
De dimarts a dissabte, de 12 a 14 h i de 16 a 20 h
Diumenges i festius, d'11 a 14 h